

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu JUDr. Ivany Izakovičovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu: **D., a. s., so sídlom Č.**, IČO: X., zastúpeného Mgr. Ing. R. K., advokátom so sídlom B.P., IČO: X., proti žalovanému: **C., a. s., so sídlom P.**, IČO: X., zastúpenému JUDr. P. G., advokátom so sídlom J., v **konaní o vyslovenie právnej neúčinnosti právneho úkonu**, vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 5Cb/12/2011, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 26. apríla 2012, č. k. 14Cob/178/2011-260, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **z a m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Ružomberok rozsudkom zo dňa 02. 06. 2011 č. k. 5Cb/12/2011-180 určil, že Zmluva o prevode vlastníctva bytov, uzatvorená medzi V. , s. r. o. a žalovaným C., a. s., dňa 18. 12. 2009, ktorej vklad bol povolený Správou katastra D. pod č. V 1969/2002 a ktorej predmetom bol prevod rozostavaných bytov č. A1, A2, A3, A4, A5, A6, A7, A8, A9, A10, A11, A12, A13, A14, A15, A16, A17, A18, A19, A20, A2.1, A22, A23 A24, A25, A26, A27,

A28, A29, A30, A31, BI, B2, B3, B4, B5, B6, B7, 138, B9, B10, Bil, B12, B13, B14, B15, B16, B17, B18, B19, B20, B21, B22, B23 a B24 v rozostavanom bytovom dome, realizovanom na pozemku, nachádzajúcom sa v katastrálnom území D. a evidovanom Správou katastra D. na LV č. X. ako parcela registra „C“ č. X., zastavané plochy a nádvoría o výmere 1001 m², ktorý bytový dom je zapísaný ako rozostavaná stavba na LV č. X., vedenom Správou katastra D. pre katastrálne územie D. (ďalej len „Zmluva o prevode vlastníctva bytov“), je voči žalobcovi právne neúčinná. Žalobcovi súd prvého stupňa priznal náhradu trov konania v sume 889,75 eur, ktoré je žalovaný povinný zaplatiť do troch dní od právoplatnosti rozsudku. S poukazom na právnu úpravu v § 42a ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 42b ods. 1, 2, 3, 4 OZ a z vykonaného dokazovania bolo podľa okresného súdu preukázané, že v čase uzavretia právneho úkonu, a to Zmluvy o prevode vlastníctva bytov existovala pohľadávka žalobcu voči dlžníkovi V., s. r. o., R., a to pôvodne vo výške 1 292 651,86 Eur, čo uznal i dlžník spoločnosť V., s. r. o. (č. l. 60 spisu). Po jednostrannom započítaní vzájomných pohľadávok ostala pohľadávka spoločnosti D., a. s., P., voči spoločnosti V., s. r. o., vo výške 255 779,01 Eur. Jediný majetok, ktorý vlastnil dlžník žalobcu, a to spoločnosť V., s. r. o., podľa výpisu z LV č. X., k. ú. D., boli rozostavané byty v bytovom dome na pozemku nachádzajúcom sa v k. ú. D. zapísanom na LV č. X. ako parcela registra C č. X., ktorý nehnuteľný majetok však dlžník žalobcu previedol na žalovaného Zmluvou o prevode vlastníctva bytov uzavretou medzi predávajúcim V., s. r. o. a kupujúcim žalovaným dňa 18. 12. 2009, ktorej vklad bol povolený Správou katastra D. dňa 21. 12. 2009 pod č. V 1969/09, na základe ktorej kupujúci, teda žalovaný nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti - rozostavaný obytný dom s bytovými jednotkami, zapísaný na LV č. X. v k. ú. D.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v prejednávanej veci sa žalobca domáhal vyslovenia právnej neúčinnosti právneho úkonu, a to Zmluvy o prevode vlastníctva bytov uzavretej medzi predávajúcim V., s. r. o. a kupujúcim - žalovaným dňa 18. 12. 2009, ktorej vklad bol povolený Správou katastra D. dňa 21. 12. 2009 pod č. V 1969/09, na základe ktorej kupujúci - žalovaný nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnosti - rozostavaný obytný dom s bytovými jednotkami zapísaným na LV č. X. v k. ú. D.. Majetkové pomery dlžníka žalobcu spoločnosť V., s. r. o., deklarovala v konaní vedenom na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 5Cb/2/2010, v ktorom žiadala o priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov z dôvodu, že nevlastní žiadny nehnuteľný

majetok, ani hodnotnejší hmotný majetok, je len leasingovým nájomcom jedného motorového vozidla zn. Ford Transit. Spoločnosť V., s. r. o., k žiadosti o oslobodenie od zaplataenia súdneho poplatku predložila okresnému súdu aj výpisy z peňažných ústavov T., a. s. a V. S., a. s., B. a riadnu účtovnú závierku za obdobie roka 2009, podľa ktorej spoločnosť dosiahla v tomto účtovnom období hospodársky výsledok pred zdanením zisk 1 300,-- eur (č. l. 89 spisu Okresného súdu Ružomberok, sp. zn. SCb/2/2010). Spoločnosť V., s. r. o., prostredníctvom svojho konateľa T. M. uviedla, že spoločnosť nedisponuje potrebnými finančnými prostriedkami, finančné a majetkové pomery tejto spoločnosti sú komplikované. Zmluvu o prevode vlastníctva bytov, ktorej vyslovenia neúčinnosti sa domáhal žalobca, uzavrela za predávajúceho V., s. r. o. konateľka spoločnosti P. M. a za kupujúceho - žalovaného predseda predstavenstva T. M.. Z predložených účtovných závierok za rok 2009 oboch spoločností (č. l. 84-114 spisu), vyplývalo, že prevod rozostavaných bytov v objeme 5,3 milióna Eur nebol zohľadnený v účtovníctve ani jednej z týchto spoločností. Prevod rozostavaných bytov nebol zohľadnený ani v účtovníctve spoločnosti V., s. r. o., keď nebolo preukázané, že kúpna cena reálne bola uvedenej spoločnosti zo strany žalovaného ako kupujúceho zaplataená.

Okresný súd Ružomberok v odôvodnení rozsudku zo dňa 02. 06. 2011 zdôraznil, že úmysel ukrátiť veriteľa sa predpokladá pri právnych úkonoch, ktorými boli veriteľia dlžníka ukrátení, a ku ktorým došlo medzi dlžníkom, ktorý je právnickou osobou, V., s. r. o., ktorej spoločníkom je T. M. a konateľom P. M. a právnickou osobou C., a. s., ktorej predsedom predstavenstva je T. M., keď spoločníkom právnickej osoby, ktorá je dlžníkom žalobcu (V., s. r. o.) je T. M., ktorý je zároveň predsedom predstavenstva žalovaného, teda spoločnosti C., a. s. Konateľ spoločnosti dlžníka, V., s. r. o., P. M. je blízkou osobou v zmysle § 116 OZ vo vzťahu k predsedovi predstavenstva T. M. V tomto prípade sa podľa súdu prvého stupňa úmysel dlžníka ukrátiť veriteľa, vedomosť žalovaného, predpokladá, preto žalovaný musí preukázať, zaťažuje ho dôkazné bremeno, že úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa nemohol poznať ani pri náležitej starostlivosti. Súd prvého stupňa poukázal na to, že Občiansky zákonník zaťažuje dôkazným bremenom druhú stranu odporovateľného právneho úkonu, teda toho, kto mal z právneho úkonu prospech, v danom prípade žalovaného. Táto domnienka neplatí len vtedy, ak druhá strana, t. j. žalovaný preukáže, že ani pri náležitej starostlivosti nemohol poznať úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa. V tomto prípade mal podľa súdu prvého stupňa žalovaný povinnosť tvrdenia, ale aj dôkaznú povinnosť, ktorú neuniesol, preto

okresný súd ustálil, že úmysel dlžníka ukrátiť svojho veriteľa bol žalovanému známy. Okresný súd dodal, že pokiaľ žalovaný poukazoval na skutočnosť, že nedošlo k ukráteniu veriteľa v dôsledku toho, že Zmluva o prevode vlastníctva bytov je odplatný právny úkon, za ktorý nadobúdateľ nehnuteľnosti, teda žalovaný, uhradil kúpnu cenu, toto tvrdenie v konaní podľa súdu prvého stupňa nebolo preukázané. Okresný súd poukázal na ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej, o odporovateľný právny úkon by nešlo vtedy, ak by dlžník za prevedené veci, práva alebo iné majetkové hodnoty od nadobúdateľa obdržal skutočnú reálnu obvyklú cenu, alebo by mu bola poskytnutá primeraná rovnocenná náhrada. Okresný súd konštatoval, že v priebehu konania žalovaný nepredložil jediný dôkaz, svedčiaci o tom, že bola z jeho strany ako kupujúceho vyplatená kúpna cena dlžníkovi veriteľa, t. j. spoločnosti V., s. r. o., navyše ani z predložených účtovných závierok dlžníka žalobcu, spoločnosti V., s. r. o. a žalovaného za rok 2009, ktoré boli uložené do zbierky listín Obchodného registra Okresného súdu Žilina uvedené skutočnosti, podľa okresného súdu nevyplývajú.

Na odvolanie žalovaného odvolací súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Ružomberok zo dňa 02. 06. 2011, č. k. 5Cb/12/2011-180. Krajský súd v Žiline ďalej napadnutým rozsudkom rozhodol, že o trovách odvolacieho konania bude rozhodnuté samostatným uznesením, pričom dovolanie vo veci samej pripustil.

V procesnej rovine krajský súd uviedol, že rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. V súlade s § 156 ods. 1, 3 O. s. p. a § 211 ods. 2 O. s. p. došlo na základe uznesenia Krajského súdu v Žiline zo dňa 27. 03. 2012, č. k. 14Cob/178/2011-255 v zákonnej lehote k oznámeniu verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli krajského súdu a o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci konania upovedomení i písomnosťou krajského súdu zo dňa 27. 03. 2012 na č. 1. 256 spisu a oznámením na internetovej stránke krajského súdu. S poukazom na § 219 ods. 2 O. s. p., sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa a uviedol, že za konštatovania splnenej procesnej poučovacej povinnosti okresného súdu podľa § 120 ods. 4 O. s. p. (č. 1. 116, 174 spisu), nebol naplnený žiadny z dôvodov taxatívne uvedených v § 205a ods. 1 O. s. p., na základe ktorých by sa mohol odvolací súd zaoberať novo doloženými dôkazmi na č. I. 194 až 201 spisu.

Na zdôraznenie vecnej správnosti rozsudku okresného súdu v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. krajský súd uviedol, že základom a nosným dôvodom pre určenie, že zmluva o prevode vlastníctva bytov je právne neúčinná voči žalobcovi, bol záver, že tento právny úkon ukracuje pohľadávku veriteľa, pretože môže viesť k zmenšeniu majetku dlžníka, čo má za následok, že veriteľ nebude môcť dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z majetku dlžníka, hoci v opačnom prípade by sa z jeho majetku uspokojil. Žalovaný podľa odvolacieho súdu, vytýkal okresnému súdu nesprávne právne posúdenie veci vo vzťahu k aplikácii a výkladu § 42a OZ vo väzbe na zákonné pojmy vymáhateľná pohľadávka. Okresný súd sa podľa odvolacieho súdu stotožnil pri výklade zákonného pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ so zdôvodnením v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. 12. 1999, sp. zn. 3Cdo/102/99, ktorému pojmu zodpovedá taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní. Podľa odvolacieho súdu z dokazovania bolo nesporné, že v rozhodnej dobe spoločnosť V., s. r. o. (investor ako predávajúci na základe Zmluvy o prevode vlastníctva bytov), bola dlžníkom žalobcu, pričom prospech zo zmluvy o prevode vlastníctva bytov získal na úkor majetku V., s. r. o., žalovaný. Predmetnou zmluvou previedol predávajúci na žalovaného byty v rozostavanom dome, ktorý bol realizovaný ako projekt investičnej bytovej výstavby. Nesporným podľa odvolacieho súdu bolo, že v čase rozhodovania okresného súdu bola pohľadávka žalobcu voči V., s. r. o., 255 779,01 Eur, ktorej úhrada je predmetom iného súdneho konania. Aktívne legitimovaný na podanie odporovacej žaloby bol veriteľ, ktorý mal v čase rozhodovania súdu voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, t. j. splatnú a žalovateľnú. Odvolací súd zdôraznil, že pasívna legitimácia je upravená v § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka, s tým, že žaloba o vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu smerovala proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech. Z dokazovania bolo podľa odvolacieho súdu taktiež nesporné, že v rozhodnej dobe bola spoločnosť V., s. r. o. dlžníkom žalobcu. V konaní nebolo spochybnené, že v čase uzavretia Zmluvy o prevode vlastníctva bytov existovala pohľadávka žalobcu voči dlžníkovi V., s. r. o., pôvodne vo výške 1 292 651 Eur, čo uznal i dlžník, spoločnosť V., s. r. o. (č. I. 60 spisu). Po jednostrannom započítaní vzájomných pohľadávok ostala pohľadávka spoločnosti D., a. s., P., voči spoločnosti V., s. r. o. vo výške 255 779,01 Eur. Jediný majetok, ktorý vlastnil dlžník žalobcu, a to spoločnosť V., s. r. o., podľa výpisu z LV č. X. k. ú. D. boli rozostavané byty v bytovom dome na pozemku nachádzajúcom sa v k. ú. D. zapísanom na LV č. X. ako parcela registra C č. X., ktorý nehnuteľný majetok však dlžník žalobcu previedol na žalovaného Zmluvou o prevode vlastníctva bytov.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zdôraznil skutočnosť, že žalovaný v odvolaní namietal výklad zákonného pojmu „vymáhateľná pohľadávka“, podaný okresným súdom. Okresný súd pojem vymáhateľná pohľadávka vyložil s poukazom na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. 12. 1999, sp. zn. 3Cdo 102/99, podľa ktorého uvedenému pojmu zodpovedá taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní. Krajský súd sa stotožnil so závermi okresného súdu a uviedol, že vymáhateľná pohľadávka v zmysle § 42a ods. 1 OZ je taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní. V zmysle uvedeného záveru potom k námietke žalovaného, že súd prvého stupňa nemal exekučný titul pre pohľadávku, pre ktorú bola podaná odporovacia žaloba, a teda pochybil, keď konanie neprerušil až do doby, kedy žalobca splní zákonné podmienky a jeho pohľadávka sa stane judikátnou, krajský súd uviedol, že pri prijatom závere, v zmysle ktorého „vymáhateľná pohľadávka“ (§ 42a ods. 1 OZ), je taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní, v takom prípade nebolo potrebné konanie prerušovať až do rozhodnutia, kedy sa pohľadávka žalobcu stane judikátnou pohľadávkou. Pre posúdenie správnosti výkladu pojmu „vymáhateľná pohľadávka“, má zásadný význam zákonná definícia uvedená v texte právnej normy. Odvolací súd dodal, že súd pri výklade a použití zákona musí predpisy, vydané na ochranu určitých osôb vykladať tak, aby sa im zamýšľanej ochrany skutočne dostalo. Krajský súd v Žiline dodal, že zmyslom odporovacej žaloby je ochrana veriteľa a jednak to, čo zákonodarca v zákone uviedol pre určitý jav. To znamená, aby každý použitý výraz mal vždy ten istý, t. j. len jeden designát, pritom slová zákona majú byť chápané podľa ich všeobecného zmyslu a nie podľa mienenia jednotlivca. V danom prípade ide o základnú podmienku pre uplatnenie odporovacieho nároku tak, ako ju vymedzuje prvá veta § 42a ods. 1 OZ, ktorá znie „veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 4, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné“. Citovaný text zákona a v ňom uvedené prídavné meno „vymáhateľný“ nie je podľa odvolacieho súdu možné interpretovať tak, že právo veriteľa uplatniť odporovaciu žalobu sa spája len s pohľadávkou priznanou vykonateľným rozhodnutím (exekučným titulom), ale tak, že ide o vymáhateľnú pohľadávku, teda takú, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní. Na prijatie tohto stanoviska vedie podľa odvolacieho súdu systémový prístup k interpretácii použitého slova vymáhateľný, jednak z hľadiska sémantického a historického rozboru, ale aj z hľadiska účelového významu textu tejto právnej normy. To, že zákonodarca použil termín vymáhateľná pohľadávka celkom vedome, svedčí podľa

odvolacieho súdu aj dikcia druhej vety ustanovenia § 42a ods. 1 OZ, potom rovnaká dikcia sa objavuje aj v § 350 ods. 1, 2, § 845 ods. 1 OZ, kde by nemalo byť sporné, že tam uvedené pohľadávky nemožno vymáhať pred súdom v základnom konaní a nie až v konaní o výkon rozhodnutia. Z uvedeného podľa odvolacieho súdu bezpečne vyplýva, že zákonné pojmy vymáhateľná pohľadávka a vykonateľná pohľadávka nie sú v žiadnom prípade synonymické, hovoria pre to, okrem zjavnej rôznosti slovných označení vlastností týchto pohľadávok, ako ustálené pravidlá výkladu zákonných ustanovení, tak rôzny zmysel prídavných mien „vymáhateľný“, ako nakoniec, či predovšetkým, i celkový kontext zákonnej úpravy. Preto podľa odvolacieho súdu vymáhateľná je pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní, vymáhateľná je teda pohľadávka, ktorá už dospela, je zročná, ktorá čo do svojej povahy nie je pohľadávkou naturálnou, a ktorá však ani nezanikla, či už splnením, kompenzáciou, preklúziou, či z iného právneho dôvodu. Preto podľa odvolacieho súdu, vymáhateľnú pohľadávkou možno charakterizovať ako pohľadávkou žalovateľnú, pohľadávkou, ktorej sa možno domáhať na súde. Vzhľadom na uvedené, ak žalovaný v odvolaní namietol pochybenie okresného súdu, keď konanie neprerušil (č. I. 192 spisu) až do doby, keď žalobca splní zákonné podmienky, teda jeho pohľadávka sa stane judikátnou, tak táto jeho námietka zostala podľa odvolacieho súdu bez vecného vplyvu na meritórnu správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa. Uvedený záver podľa odvolacieho súdu dotvrďuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo 57/2011, v zmysle ktorého prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. závisí od úvahy súdu a je upravené len ako procesná možnosť súdu, nie však jeho povinnosť. Ak súd konanie podľa uvedeného zákonného ustanovenia nepreruší, neodníme účastníkovi možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O. s. p.

V zmysle vyššie uvedených relevantných záverov odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zdôraznil, že nezistil tú skutočnosť, že by určením neúčinnosti Zmluvy o prevode vlastníctva bytov voči žalobcovi došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci samej pre nesprávne posúdenie veci, ani z iných, odvolateľom vytýkaných dôvodov.

Odvolací súd v závere odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uviedol, že návrhu žalovaného na pripustenie dovolania k potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu ako súdu odvolacieho bolo vyhovené podľa § 238 ods. 3 O. s. p. Keďže predmetným celým rozhodnutím odvolacieho súdu bola riešená otázka splnenia zákonných náležitostí

pre odporovanie právnym úkonom podľa § 42a ods. 1 OZ, najmä v otázke výkladu pojmu „vymáhateľná pohľadávka“, považoval odvolací súd daný rozsudok za rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Aj keď odvolací súd zdôraznil, že sám k otázke výkladu pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ vychádzal z Rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. decembra 1999, sp. zn. 3Cdo 102/99. Odvolací súd však pripustil opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že ide o rozhodnutie z r. 1999, po ktorom nasledovali viaceré judikáty, najmä Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 50bo 137/2006 a Najvyššieho súdu Českej republiky, Rč 12/1998, Rč 27/2000, Rč 64/2002, Rč 12/2003, s odchýlnymi právnymi názormi; ten napokon podľa odvolacieho súdu vyplýva i z odbornej literatúry (napr. Jaromír Svoboda a kol: Občiansky zákonník, komentár a súvisiace predpisy, Eurounion, 2004, str. 101). Výrok o trovách odvolacieho konania sa zakladá podľa § 224 ods. 1 O. s. p., § 214 ods. 5 O. s. p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1, § 151 ods. 1, 8 O. s. p.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie v zákonnej lehote, ktoré odôvodnil tým, že podľa ust. § 238 ods. 3 O. s. p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu.

Žalovaný uviedol, že Krajský súd v Žiline, ako odvolací súd v napadnutom rozsudku vyslovil svoj právny názor, týkajúci sa splnenia zákonnej podmienky, resp. požiadavky na aktívnu vecnú legitimáciu žalobou, ktorá spočíva v existencii vymáhateľnej pohľadávky a ktorá vyplýva zo znenia právnej vety ust. §-u 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka „Veriteľ sa môže domáhať aby súd určil, že dlžníkove právne úkony (...), ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky...“, pričom sa stotožnil s právnym názorom súdu prvého stupňa. Podľa odvolacieho súdu sa má za to, že vymáhateľná pohľadávka v zmysle § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka je taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní.

Žalovaný zdôraznil, že ďalej krajský súd argumentuje na podporu svojho právneho názoru súladne s názorom Najvyššieho súdu, uvedeným v rozsudku 3Cdo 102/99 (R44/2001). Žalovaný uviedol, že v priebehu ako konania na súde prvého stupňa, tak i v odvolacom konaní prezentoval svoj právny názor na výklad pojmu vymáhateľná pohľadávka, zásadne

odlišný od názorov okresného i krajského súdu. Podľa názoru žalovaného pod pojmom vymáhateľná pohľadávka v zmysle ust. § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka, je potrebné chápať pohľadávku judikovanú, keď je pohľadávka splatná a keď má veriteľ pre túto pohľadávku podklad pre výkon rozhodnutia, teda ide o pohľadávku, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého je možné nariadiť vykonávacie konanie.

Podľa názoru žalovaného, nie je možné prijať právny názor odvolacieho súdu na výklad pojmu „vymáhateľná pohľadávka“, ako pohľadávky, ktorú môže veriteľ úspešne vymáhať pre súdom v základnom konaní. Aj keď je zrejmé, že inštitút odporovateľnosti má chrániť práva a oprávnené záujmy veriteľa pred konaním dlžníka, ktorý v úmysle ukrátiť veriteľa zmenší svoj majetok a tým znemožní uspokojenie veriteľovej pohľadávky. Žalovaný má za to, že nie je však možné predmetné právne normy vykladať tak, aby tieto pôsobili a aplikovali sa jednostranne, bez toho, že by existovala vyváženosť medzi právami a povinnosťami oboch strán, teda dlžníka a veriteľa. Žalovaný tvrdí, že nie je možné postihnúť dlžníkove úkony dispozície s majetkom v akomkoľvek prípade a kedykoľvek, je zrejmé, že právna norma má zabezpečiť možnosť uplatnenia odporovateľnosti len v určitých kvalifikovaných prípadoch. Z toho dôvodu podľa žalovaného zákon určuje kogentné podmienky a požiadavky, ktoré musia byť naplnené pri uplatnení odporovateľnosti právneho úkonu dlžníka, ako aj požiadavky na aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu. Je preto podľa žalovaného nelogické, aby veriteľ mohol uplatniť žalobou o vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu odporovateľnosť voči úkonu dlžníka v prípade takmer akejkolvek svojej pohľadávky. Preto aplikácia výkladu odvolacieho súdu v napadnutom rozsudku, by podľa názoru žalovaného umožňovala domáhať sa odporovateľnosti pre akékoľvek pohľadávky veriteľa (snáď len s výnimkou naturálnych pohľadávok, ktorých sa nemožno domáhať na súde). Podľa žalovaného nie je možné vylúčiť uplatnenie odporovateľnosti aj v prípadoch, kedy by pohľadávka veriteľa bola fiktívna a uplatnenie odporovateľnosti špekulatívne. Je preto podľa žalovaného zrejmé, že v takomto prípade je porušený princíp rovnováhy medzi právami a povinnosťami strán, pričom je možné uvažovať aj o porušení základných princípov ochrany ľudských práv, vyplývajúcich z Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práva základných slobôd, nakoľko môže dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva dlžníka, resp. toho, kto od dlžníka úkonom napadnutým odporovateľnosťou majetok nadobudol, pokojne užívať svoj majetok.

Odôvodnenie odvolacieho súdu v napadnutom rozsudku, podľa ktorého je vymáhateľnou pohľadávkou v zmysle ust. §-u 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní a ktoré je totožné s právnym záverom publikovaným Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku 3Cdo 102/1999, je podľa názoru žalovaného nelogické a neaplikovateľné. Je podľa žalovaného zrejme, že nie je možné skôr, než sa pohľadávka stane judikovanou, teda právoplatne priznanou vykonateľným súdnym rozhodnutím (resp. iným rozhodnutím) zistiť, či ju je možné vymáhať súdom v základnom konaní úspešne. Úspešnosť vymáhania, teda „vyhratie“ súdneho sporu, je možné konštatovať až v jeho závere a nie pred tým, než je vôbec podaný žalobný návrh na uplatnenie pohľadávky, resp. skôr než súd o nej s konečnou platnosťou rozhodne. Z uvedeného podľa žalovaného vyplýva, že na podanie odporovacej žaloby je vecne aktívne legitimovaný len ten veriteľ, ktorý má pohľadávku, ktorej splnenie možno vynútiť cestou výkonu rozhodnutia (teda je priznaná právoplatným a vykonateľným rozhodnutím alebo je exekvovateľná na základe notárskej zápisnice a pod.).

Podľa žalovaného je rovnako zrejme, že výklad prezentovaný súdom v napadnutom rozsudku je v zmysle horeuvedeného v rozpore s *occasio legis* a *ratio legis* právnej normy upravujúcej odporovateľnosť. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobcova pohľadávka v čase rozhodovania súdu prvého stupňa nebola v zmysle právneho názoru žalovaného vymáhateľná, nakoľko žalobca nemal exekučný titul pre pohľadávku, pre ktorú podal odporovaciú žalobu, súd podľa názoru žalovaného pochybil, keď konanie neprerušil až do doby, kedy žalobca splní zákonné podmienky a jeho pohľadávka sa stane judikátnou (pokiaľ by súd dospel k záveru, že sú dané všetky ostatné dôvody na vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu v danom prípade).

Žalovaný uviedol, že v priebehu konania na súde prvého stupňa, ako i odvolacieho konania podporil svoj právny názor judikatúrou, ako i publikovanou literatúrou. V prospech jeho právneho názoru žalovaný opakovane poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 50bo 137/2006, ako aj ďalšiu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako a Najvyššieho súdu Českej republiky, napr. Rč 12/1998, Rč 27/2000 (NS ČR 21Cdo 2791/1999), Rč 64/2002, Rč 12/2003.

Totožný právny názor, ako je právny názor žalobcu, je podľa žalovaného publikovaný v právnickej odbornej literatúre (Jaromír Svoboda a kol.: Občiansky zákonník, komentár a súvisiace predpisy, Eurounion, 2004), kde je uvedený jednoznačný právny názor autorov, stotožňujúci pojem vymáhateľnej pohľadávky s vykonateľnou pohľadávkou, pričom rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo 102/99, o ktoré podľa žalovaného oprel svoj právny názor súd v napadnutom rozsudku, považujú autori za názor, ktorý sa vymyká z ustáleného právneho názoru a ktorý nezapadá náležite do konštrukcie právnej úpravy odporovateľných právnych úkonov. Žalovaný zdôraznil, že rovnaký názor autorov je možné porovnať v publikácii Imrich Fekete : Občiansky Zákonník, veľký komentár, Eurokódex, 2011 a taktiež Jehlička, Švestka, Škárová : Občiansky zákonník, komentár, C. H. Beck.

Odvolačí súd sa podľa žalovaného nevysporiadal dostatočným a primeraným spôsobom s argumentáciou žalovaného o tom, že právny úkon, ktorého neúčinnosti sa žalobca domáha, je možné považovať za ekvivalentný právny úkon. Žalobca v konaní uviedol, že v danom prípade sa nejednalo o žiadnu fingošanu, resp. nereálnu transakciu s úmyslom ukrátiť veriteľov, keďže prevod vlastníctva rozostavaných bytov bol dojednaný ako prevod odplatný za kúpnu cenu vo výške obvyklej a primeranej, pričom splatenie kúpnej ceny bolo zmluvou rozvrhnuté do viacerých tranží. Žalovaný uviedol, že ako kupujúci, skutočne značnú časť kúpnej ceny do rozhodovania súdu prvého stupňa uhradil a len z dôvodu technickej nemožnosti žalovaný predložil o tom dôkazy až v rámci odvolacieho konania. Prvostupňový súd podľa názoru žalovaného len stroho konštatoval, že žalovaný túto okolnosť nepreukázal, s čím sa odvolací súd stotožnil. Nakoľko je nesporné, že ekvivalentné právne úkony nikdy nemôžu byť odporovateľnými, má žalovaný za to, že túto okolnosť je potrebné v konaní skúmať a súd by mal vo veci rozhodnúť, t. j. vysloviť právnu neúčinnosť až po tom, čo zistí, že napadnutý právny úkon nebol ekvivalentný. Je preto podľa žalovaného namieste otázka, či súd môže takéto skúmanie obísť s konštatovaním, že žalovaný pri preukazovaní ekvivalentnosti právneho úkonu neunesol dôkazné bremeno, nakoľko o tom nepredložil svedčiaci dôkaz.

Na uvedenom skutkovom a právnom základe preto žalovaný navrhuje, aby dovolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline zrušil v celom rozsahu a vrátil vec na ďalšie konanie, alebo v prípade, že dovolací súd uzná vady rozhodnutia súdu prvého stupňa, na ktoré

žalovaný poukázal v podanom dovolaní, žalovaný navrhuje, aby dovolací súd zrušil v zmysle ust. § 243b ods. 3 O. s. p. aj rozhodnutie Okresného súdu v Ružomberku zo dňa 02. 06. 2011 a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie so záväzným právnym názorom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) preskúmal dovolanie žalovaného a zistil, že je podľa § 238 ods. 3 O. s. p. prípustné, bolo podané účastníkom konania v zákonnej lehote (§ 240 ods. 1 O. s. p.). Dovolanie preskúmal v zmysle ust. § 242 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 243a ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je dôvodné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Občiansky súdny poriadok pripúšťa dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu z dôvodov taxatívne menovaných v ust. § 237 písm. a/ až g/ a v prípadoch uvedených v ust. § 238.

Podľa ust. § 237 O. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí clo právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

K tomu, či rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p. prihliada dovolací súd nielen na podnet dovolateľa, ale z úradnej povinnosti (§ 242 O. s. p.). § 241 ods. 1 O. s. p. V prípade, že dovolací súd zistí, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z týchto väd, zruší rozhodnutie odvolacieho súdu, i keď dovolateľ toto pochybenie nenamietal. Dovolací súd postupuje rovnako i v prípade, že dovolanie nie je v zmysle ust. § 238 a § 239 O. s. p. prípustné.

Ďalej prípustnosť dovolania proti rozsudku upravuje ust. § 238 O. s. p., a to pre prípad rozsudkov odvolacích súdov, ktorými bol rozsudok súdu prvého stupňa zmenený podľa odseku 1, resp., v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci podľa odseku 2 a tiež podľa odseku 3 v prípade, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Keďže odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože v otázke výkladu pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, je dovolanie žalovaného prípustné.

Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí uviedol, že aktívne legitimovaný na podanie odporovacej žaloby je veriteľ, ktorý mal v čase rozhodovania súdu voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku. Pasívna vecná legitimácia je podľa súdu prvého stupňa upravená v § 42b ods. 2 Občianskeho zákonníka tak, že odporovacia žaloba musí smerovať proti tomu, kto mal z odporovateľného právneho úkonu dlžníka prospech. Súd prvého stupňa dodal, že zákonnému pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ zodpovedá taká pohľadávka, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. decembra 1999, sp. zn. 3Cdo 102/99).

Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa k pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ uviedol, že ide o takú pohľadávku, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní, ktorá už dospela, je zročná, ktorá čo do svojej povahy nie je pohľadávkou naturálnou, a ktorá však ani nezanikla, či už splnením, kompenzáciou, preklúziou, či z iného právneho dôvodu. Z dôvodu odchylnosti právneho výkladu pojmu „vymáhateľná pohľadávka“, ktorá má zásadný význam pre rozhodnutie vo veci, pripustil odvolací súd dovolanie.

Predmetom dovolacieho konania je preto vyriešenie otázky pojmu „vymáhateľná pohľadávka“, a to ako jednej z podmienok pre úspešné odporovanie žalobou napadnutého právneho úkonu.

Podľa § 42a ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ sa môže domáhať, aby súd určil, že dlžníkove právne úkony podľa odsekov 2 až 5, ak ukracujú uspokojenie jeho vymáhateľnej pohľadávky, sú voči nemu právne neúčinné. Toto právo má veriteľ aj vtedy, ak je nárok proti dlžníkovi z jeho odporovateľného právneho úkonu už vymáhateľný, alebo ak už bol uspokojený. Z uvedeného je zrejmé, že inštitút odporovateľnosti má chrániť práva a oprávnené záujmy veriteľa pred konaním dlžníka, ktorý v úmysle ukrátiť veriteľa zmenší svoj majetok a tým znemožní uspokojenie veriteľovej pohľadávky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí z 23. decembra 1999, sp. zn. 3Cdo 102/99 (R 44/2001) k zákonnému pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ uviedol, že vyššie citovaný text zákona a v ňom uvedené prídavné meno „vymáhateľný“ nie je možné interpretovať tak, že právo veriteľa uplatniť odporovaciu žalobu sa spája len s pohľadávkou priznanou vykonateľným rozhodnutím (exekučným titulom), ale tak, že ide o vymáhateľnú pohľadávku, teda takú, ktorú možno úspešne vymáhať pred súdom v základnom konaní. Zdôraznil, že zákonné pojmy „vymáhateľná pohľadávka“ a „vykonateľná pohľadávka“ nie sú v žiadnom prípade synonymické, majú preto, okrem zjavnej rôznosti slovných označení vlastností týchto pohľadávok, ako ustálené pravidlá výkladu zákonných ustanovení, tak rôzny zmysel prídavných mien „vymáhateľný“, ako nakoniec, či predovšetkým, i celkový kontext zákonnej úpravy. Preto vymáhateľnú pohľadávku možno charakterizovať ako pohľadávku žalovateľnú, pohľadávku, ktorej sa možno domáhať na súde.

Dovolateľ považuje takýto názor za nelogický a neaplikovateľný, pričom je podľa neho zrejmé, že nie je možné skôr, než sa stane pohľadávka judikovanou, teda právoplatne priznanou vykonateľným súdnym rozhodnutím (resp. iným rozhodnutím) zistiť, či ju je možné vymáhať súdom v základnom konaní úspešne, čím by sa mohla uplatniť odporovateľnosť aj špekulatívne v prípadoch, kedy by pohľadávka veriteľa bola fiktívna. Dovolateľ pritom poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 50bo 137/2006, ako aj ďalšiu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Najvyššieho súdu Českej republiky, napr. Rč 12/1998, Rč 27/2000 (NS CR 21Cdo 2791/1999), Rč 64/2002, Rč 12/2003.

Dovolací súd z obsahu rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. apríla 2008 sp. zn. 5 0bo 137/2006 zistil, že v danom prípade sa odporoval právny úkon na základe

vymáhateľnej pohľadávky, priznanej tromi platobnými rozkazmi, avšak súd prvého stupňa vo veci nezisťoval, či pohľadávka nezanikla úhradou, zápočtom, postúpením alebo inou formou. Dovolací súd preto konštatuje, že dotknuté rozhodnutie v zmysle uvedeného nespája zákonný pojem „vymáhateľnej pohľadávky“ s „vykonateľnou pohľadávkou“, pričom práve naopak obsahovo nadväzuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. decembra 1999, sp. zn. 3Cdo 102/99 (R 44/2001), nakoľko okrem iného rieši zákonný pojem „vymáhateľnej pohľadávky“, s dôrazom na to, či nezanikla, a to napríklad splnením, kompenzáciou, preklúziou, či z iného právneho dôvodu.

Z rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky je zrejmé, že v zmysle § 42a Občianskeho zákonníka sa za vymáhateľnú pohľadávkou považuje taká pohľadávka, ktorej splnenie je možné vynútiť cestou výkonu rozhodnutia (exekúcie), t. j. pohľadávka, ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého je možné nariadiť výkon rozhodnutia (exekúciu). Najvyšší súd Českej republiky však napríklad v rozhodnutiach Rč 27/2000, Rč 64/2002, Rč 12/2003 zdôraznil, že k tomu, aby žalujúci veriteľ bol vecne legitimovaný postačuje, aby jeho pohľadávka bola takto vymáhateľnou aspoň v dobe rozhodnutia o podanej odporovacej žalobe. V takomto prípade je možné podľa Najvyššieho súdu Českej republiky zväžiť postup podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. a konanie o odporovacej žalobe prerušiť. Dovolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že česká judikatúra ohľadom výkladu zákonného pojmu „vymáhateľná pohľadávka“ má za to, že by to mala byť taká žalovaná pohľadávka, ktorá je vykonateľná aspoň v čase rozhodnutia súdu o odporovacej žalobe, avšak jednoznačne nespája zákonný pojem „vymáhateľnej pohľadávky“ s pojmom „vykonateľnej pohľadávky“, keďže necháva na zvážení súdu, či konanie o odporovacej žalobe preruší podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. do času o rozhodnutí o veriteľovej pohľadávke. Z uvedeného dôvodu rozhodnutie súdu v konaní o odporovateľnosti právneho úkonu, nie je závislé od existencie pohľadávky, na ktorú je možné nariadiť výkon rozhodnutia (exekúciu), keďže prerušenie konania podľa § 109 odsek 2 O. s. p. je fakultatívne.

Dovolací súd ďalej poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 198/2010, ktoré sa venuje problematike aktívnej legitimácie v konaní o neúčinnosť právneho úkonu. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uvedenom rozhodnutí konštatoval, že posudzovanie aktívnej legitimácie v konaní o neúčinnosť právneho úkonu vo vymedzenom

zmysle „vymáhateľnej pohľadávky“, nie je viazané na splnenie ďalšej podmienky, spočívajúcej v existencii pohľadávky, ktorá môže byť (reálne) v občianskom súdnom konaní priznaná. Najvyšší súd Slovenskej republiky v danom rozhodnutí dodal, že ak teda mal veriteľ preukázateľne voči dlžníkovi vymáhateľnú pohľadávku, ktorú si aj v súdnom konaní riadne uplatnil, táto mu však nebola právoplatne v takomto konaní priznaná len z dôvodu (medzitým) zániku dlžníka v dôsledku zamietnutia návrhu na vyhlásenie konkurzu pre nedostatok majetku dlžníka, nestratil tým veriteľ aktívnu legitímáciu v konaní o neúčinnosť právneho úkonu. Preto niet dôvodu odkloniť sa od záverov vyslovených už v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. decembra 1999 sp. zn. 3 Cdo 102/99 (R 44/2001).

Vzhľadom na vyššie uvedené rozhodnutia súdov ohľadom výkladu pojmu „vymáhateľná pohľadávka“, dovolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa a odvolací súd, rozhodli v súlade s konštantnou judikatúrou, ak vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu neviazali na existenciu takej pohľadávky, ktorú je možné splniť vykonateľným rozhodnutím súdu (exekučným titulom), resp. na „vykonateľnú pohľadávku“. Dovolací súd sa stotožňuje so závermi vyslovenými už v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. decembra 1999 sp. zn. 3 Cdo 102/99 (R 44/2001), ako aj v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 198/2010, ktoré ustálili, že podanie žaloby o neúčinnosť právneho úkonu podľa § 42a Občianskeho zákonníka sa viaže na „vymáhateľnú pohľadávku“, ktorá nie je podmienená na existenciu „vykonateľnej pohľadávky“, t. j. ktorá bola veriteľovi priznaná vykonateľným rozhodnutím alebo iným titulom, podľa ktorého je možné nariadiť výkon rozhodnutia (exekúciu).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto z uvedených dôvodov dovolanie žalovaného v zmysle ust. § 243b ods. 1 O. s. p. zamietol.

Pre úplnosť Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že v prípade neúspechu žalobcu (veriteľa) v konaní o jeho pohľadávke, nebude v tomto konaní žalovaný poškodený na svojich právach, pretože samotné rozhodnutie súdu o odporovateľnosti právneho úkonu (o jeho neúčinnosti), nie je spôsobilým titulom na vymoženie takéhoto práva, nakoľko predmetné rozhodnutie má iba formálnu, ochrannú, podpornú procesnú povahu.

O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa ust. § 243b ods. 5 v spojení s ust. § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že v dovolacom konaní úspešnému žalobcovi nepriznal nárok na ich náhradu, keďže mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je opravný prostriedok prípustný.

V Bratislave 30. októbra 2013

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová